

erőfeszítések emléke. Zeneileg ez a fúgatóvariáció utolsó visszatérése, koreográfiai pedig a táncfúgával együtt a *Teremtmények* legértékesebb része.

Milhaud zenéjére a politonalitás jellemző. Milhaud a politonalitást azonban nem rendszernek választotta, nála a kifejezőképesség nyomására születik meg ez a forma, mivel kompozícióinak legjellemzőbb vonása a zenei ötletek szinte korlátlan áradása. Valószínűleg Milhaud zenéjének ez a sajátos szerkesztése vonzotta Imre Zoltánt, akinek koreográfiáiban a különböző csoportok egyidejű mozgatása a legszembevetőbb, s az ezáltal keltett hatások teszik elsősorban eredetivé és megmagadóvá alkotásait. Mintha egy többdimenziós térben játszódódnának le balettjei, és attól függően, hogy melyik háromban fogja fel a formát a néző, más és más relációkban mutatkozik meg a lényeg. A balettben megvalósítható „politonalításra”, vagy legtöbbször egyszerűen a többszólamúságra való törekvés az idej bemutatón visszafogottabban jelentkezett. Ezt érthetően összefügg azzal is, hogy tavaly óta, Állami Balett Intézetben végzett táncos hagyta el a színházat. A nehéz külső körülmények ellenére is bekövetkezett siker nem igazolja azokat, akik lehetővé tették a diplomás táncosok számának ilyen nagymérvű csökkenését. Csupán azt az áldozatvállaló hitet erősítheti, amely épp a legtehetségesebbeket, az est szólótáncosait: László Andrást, Kemény Líviát és a táncosként is kiváló Imre Zoltánt itt tartotta. De a többiek — Bárány Iona, Erdy Ildikó, Kovács Katalin, Ménesi Gabriella, Szabó Erzsébet, Zsiga Piroška, Pálffy Lajos, Serley Iván, Salmayer Ferenc, Szenté Ernő és Nemes Lajos — is fel tudtak nőni feladatukhoz, amit elsősorban dr. Baróthy Zoltánné balettintézetet pótló munkája tett lehetővé.

Az új baletttest bizonyára felhívja az illetékesek figyelmét arra, hogy egy céltudatos együttesépítő program milyen gyümölcsöző lehet Szegeden. Úgy tűnik, csupán még több és még jobb táncos kell ahhoz, hogy kialakuljon és megerősödjön a magyar táncművészet új központja, hiszen a klasszikus balett egyeduralmának megszűnése óta oly nagy szerepet játszó koreográfus egyéniség már itt van. Imre Zoltán ugyanis azon igen kevesek és igazán tehetségesek közé tartozik, akik számára — John Crancot, a nagy angol koreográfust idézve — „koreografálni annyit jelent, mint emberi testtel komponálni időben és térben.”

BERNÁTH ÁRPÁD

Kosztá Rozália: Kisfiú